

24 aprilie – 30 aprilie

Copii ai făgăduinței

Textul de memorat: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20 d.p.)

Un tată și fiica lui de zece ani își petreceau vacanța pe malul mării. Într-o zi, au ieșit să se bucure de o baie în mare și, deși erau amândoi buni înotători, s-au separat unul de celălalt la o oarecare distanță de țărm. Tatăl, dându-și seama că erau duși de marea în larg, și-a strigat fetița: „Mary, mă duc la țărm să caut ajutor. Dacă obosești, întoarce-te pe spate. În felul acesta poți pluti toată ziua! O să mă întorc la tine!”

„În scurt timp, mulți căutători și multe bărci au pornit în viteză pe apă în căutarea fetiței. La mal, sute de persoane au zădit vestea și așteptau cu nerăbdare. Au trecut patru ore până au găsit-o, departe de țărm: plutea pe spate liniștită, nefiind deloc speriată. Urale și lacrimi de bucurie și de ușurare i-au întâmpinat pe salvatori când s-au întors pe uscat cu prețioasa lor încărcătură, dar fetița a reacționat foarte calm. I se părea oarecum ciudat modul în care ei se comportau. Ea a explicat: «Tata a spus că puteam să plutesc toată ziua și că avea să se întoarcă la mine, așa că n-am făcut decât să înot și să plutesc pentru că am știut că el avea să vină.»» - H.M.S. Richards, „When Jesus Comes Back” în *Voice of Prophecy News*, martie 1949, p. 5.

Studiul pe scurt: *De ce Dumnezeu Se referă la Sine ca fiind scutul lui Avraam? Cum aveau să fie „toate familiile pământului” binecuvântate prin Avraam? Care este cea mai mare dintre toate făgăduințele legământului?*

Duminică, 25 aprilie Scutul tău

„După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și i-a zis: «Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare»” (Geneza 15:1).

1. Gândește-te la contextul pasajului de mai jos. De ce crezi că primul lucru pe care Domnul i-l spune lui Avram este: „Nu te teme”? De ce putea să se teamă el? Geneza 15:1-3

Un aspect deosebit de interesant aici este acela că Domnul îi spune lui Avram: „Eu sunt scutul tău.” Folosirea pronumelui personal arată natura personală a relației. Dumnezeu Se raportează la el personal, la modul „unu-la-unu”, la fel cum face cu fiecare dintre noi.

Descrierea lui Dumnezeu ca „scut” apare aici pentru prima dată în Biblie și este singura dată când Dumnezeu Însuși o folosește pentru a Se descoperi omului, chiar dacă alți scriitori biblici folosesc termenul pentru a vorbi despre Dumnezeu (Deuteronomul 33:29; Psalmii 18:30; 84:11; 144:2).

2. Ce înseamnă când Dumnezeu Se prezintă ca fiind scutul cuiva? A însemnat lucrul acesta pentru Avram ceva ce ar putea să nu însemne și pentru noi? Putem invoca această făgăduință în dreptul nostru? Înseamnă că nu vom avea parte de nicio vătămare fizică? În ce mod este Dumnezeu un scut? Cum înțelegi această imagine?

„Hristos nu manifestă o grijă ocazională față de noi, ci una mai puternică decât grija unei mame față de copilul ei [...]. Mântuitorul nostru ne-a cumpărat cu suferință și cu durere, cu insulte, cu ocară, cu abuz, cu batjocură, cu respingere din partea tuturor și cu moarte. El veghează asupra ta, copil al lui Dumnezeu care tremuri! El te va face să fii în siguranță sub ocrotirea Sa [...]. Slăbiciunea naturii noastre umane nu ne va bloca accesul la Tatăl ceresc, pentru că El [Hristos] a murit ca să mijlocească pentru noi.” - Elen G. White, *Sons and Daughters of God*, p. 77.

După toate aparențele, Victor era un urmaș credincios al Domnului. Apoi, brusc, a murit. Ce s-a întâmplat cu Dumnezeu ca scut al său? Sau trebuie să înțelegem ideea de Dumnezeu ca scut al nostru într-un mod diferit? De ce anume ne promite mereu Dumnezeu că ne va ocroti? (Vezi 1 Corinteni 10:13.)

Luni, 26 aprilie Făgăduința despre Mesia (I)

„Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta” (Geneza 28:14).

„Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29).

De mai multe ori Domnul i-a spus lui Avraam că în sămânța (urmașii) lui toate națiunile pământului aveau să fie binecuvântate (vezi și Geneza 12:3; 18:18; 22:18). Făgăduința aceasta minunată este repetată deoarece, dintre toate făgăduințele, este cea mai importantă, cea mai de durată, cea care dă valoare tuturor celorlalte. Într-un anumit sens, a fost o făgăduință despre ridicarea națiunii iudaice, prin care Domnul voia să învețe „toate familiile pământului” despre adevărul Dumnezeu și despre planul Lui de mântuire. Și totuși, făgăduința este împlinită pe deplin în Isus Hristos, care a venit din sămânța lui Avraam, Cel care avea să plătească la cruce pentru păcatele „tuturor familiilor pământului”.

3. Gândește-te la făgăduința legământului făcută după potop (în care Domnul a promis să nu mai distrugă iarăși lumea prin apă). Ce rost ar avea aceasta fără făgăduința răscumpărării în Isus? Ce rost ar avea oricare dintre făgăduințele lui Dumnezeu fără făgăduința vieții veșnice în Isus Hristos?

4. Cum înțelegi faptul că, în Avraam și prin Isus, „toate familiile pământului” aveau să fie binecuvântate? Ce înseamnă aceasta?

Fără îndoială, făgăduința legământului cu privire la Mântuitorul lumii este cea mai mare dintre toate făgăduințele lui Dumnezeu. Răscumpărătorul Însuși devine *mijlocul* prin care sunt îndeplinite condițiile înțelegerii legământului și prin care sunt împlinite toate celelalte făgăduințe din cadrul acestuia. Toți, evrei sau neamuri, care intră într-o legătură cu El sunt socotiți ca adevărata familie a lui Avraam și moștenitori ai făgăduinței (Galateni 3:8,9,27-29), adică ai făgăduinței vieții veșnice într-un mediu fără păcat, în care răul, durerea și suferința nu vor mai apărea niciodată. Poți să-ți imaginezi vreo făgăduință mai bună decât aceasta?

De ce făgăduința vieții veșnice într-o lume fără păcat și fără suferință ne atrage atât de mult? Oare pentru că, la origini, am fost creați pentru lumea aceea și, tânjind după ea, tânjim de fapt după ceva ce este fundamental în natura noastră?

Marti, 27 aprilie Făgăduința despre Mesia (II)

„Ca să ne bucurăm de fericire trebuie să călătorim într-o țară îndepărtată și, uneori, chiar să ne îndepărtăm de noi înșine.” - Thomas Browne

5. Citește afirmația de mai sus, scrisă prin anii 1600. Ești sau nu de acord cu ea? Citește-o în contextul pasajelor din 1 Tesaloniceni 4:16-18 și din Apocalipsa 3:12.

Augustin a scris astfel despre condiția umană: „Viața aceasta a noastră - dacă o viață plină de necazuri atât de mari poate fi numită pe drept cuvânt viață - este o mărturie a faptului că, de la bun început, rasa muritorilor a fost o rasă condamnată. Gândiți-vă, în primul rând, la abisul îngrozitor al ignoranței din care derivă toată rătăcirea, înghițindu-i astfel pe fiii lui Adam într-un iaz întunecat, din care nimeni nu poate scăpa fără să plătească birul trudei, al lacrimilor și al temerilor. Apoi, luați în considerare dragostea noastră pentru toate acele lucruri care se dovedesc a fi atât de deșarte și de otrăvitoare și care generează atâtea suferințe, atât de multe necazuri, dureri și temeri: plăcerile nesăbuite găsite în discordie, în ceartă și în războaie; fraudele, furturile și jafurile; perfidia și mândria, invidia și ambiția, omuciderea și crima, *Studiu Biblic, Trim. II, 2021 – Făgăduința: legământul cel veșnic al lui Dumnezeu*

cruzimea și sălbăticia, fărădelegea și pofta; toate pasiunile nerușinate pentru ceea ce este imoral - curvie și adulter, incest și păcate împotriva firii, viol și nenumărate alte necurății prea dezgustătoare pentru a fi menționate; păcatele împotriva religiei - sacrilegiu și erezie, blasfemie și sperjur; nelegiuirile împotriva semenilor noștri - calomnii și înșelăciuni, minciuni și mărturii false, violență față de persoane și bunuri; nedreptățile instanțelor și nenumărate alte nenorociri și maladii care umplu lumea, și totuși scapă atenției.” - Augustin de Hipona, *City of God*, New York, 1958, cartea 22, cap. 22, p. 519.

Declarația lui Augustin ar putea fi aplicată în dreptul majorității orașelor moderne de astăzi. Și totuși, el a scris aceste rânduri cu peste 1 500 de ani în urmă. Puține lucruri despre omenire s-au schimbat, motiv pentru care oamenii vor o evadare.

Din fericire, oricât de gravă este situația noastră acum, viitorul este strălucitor, dar numai datorită a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi prin viața, moartea, învierea și slujirea de Mare-Preot ale lui Isus Hristos.

Recitește citatul lui Augustin. Scrie în cuvinte proprii ceva care să descrie situația tristă din lumea de azi. În același timp, caută texte biblice care vorbesc despre ce ne-a promis Dumnezeu în Isus Hristos (de exemplu, Isaia 25:8; 1 Corinteni 2:9; Apocalipsa 22:2-5).

Miercuri, 28 aprilie Un neam mare și puternic...

Dumnezeu i-a promis lui Avraam nu doar că în el toate familiile pământului aveau să fie binecuvântate, ci și că va face din el „un neam mare și puternic” (Geneza 18:18; vezi, de asemenea, Geneza 12:2; 46:3) - o promisiune tocmai potrivită pentru un bărbat căsătorit cu o femeie trecută de vârsta la care putea avea copii. Așadar, când Avraam nu avea nici măcar un copil, Dumnezeu i-a făgăduit nu doar un fiu, ci mulți descendenți.

Totuși, această promisiune nu s-a împlinit complet în timpul vieții lui Avraam. Nici Isaac și nici Iacov nu au văzut-o împlinindu-se. Dumnezeu i-a repetat-o lui Iacov, la care a adăugat înștiințarea că cele făgăduite aveau să se îplinească în Egipt (Geneza 46:3); dar, în realitate, nici Iacov nu a văzut-o împlinindu-se. Ulterior, bineînțeles, făgăduința a fost împlinită.

6. De ce a vrut Domnul să facă un popor deosebit din sămânța lui Avraam? A avut El în vedere doar o altă națiune, cu o anumită origine etnică? Ce scopuri trebuia să îplinească acest popor? Exodul 19:5,6; Isaia 60:1-3; Deuteronomul 4:6-8

Reiese clar din Scriptură că Dumnezeu a plănuț să atragă la Sine popoarele lumii prin mărturia lui Israel, care, sub binecuvântarea Lui, avea să fie un popor fericit, sănătos și sfânt. Un asemenea popor avea să dovedească binecuvântarea care însoțește ascultarea de voia Creatorului. Mulțimile de pe pământ aveau să fie atrase să se închine la adevăratul Dumnezeu (Isaia 56:7). Astfel, atenția oamenilor avea să fie îndreptată spre Israel, spre Dumnezeul lui și spre Mesia, Mântuitorul lumii, care urma să apară în mijlocul lor.

„Copiii lui Israel trebuiau să ocupe tot teritoriul pe care Dumnezeu i l-a dat. Națiunile acelea care au refuzat să se închine și să slujească adevăratului Dumnezeu trebuia să fie deposedate de tot ceea ce aveau. Era însă scopul lui Dumnezeu acela ca, prin descoperirea caracterului Său, de către poporul Israel, oamenii să fie atrași spre El. Invitația Evangheliei trebuia să fie dusă lumii întregi. Prin învățătura transmisă din serviciul jertfelor, Domnul Hristos trebuia să fie înălțat înaintea popoarelor și toți aceia care urmau să privească la El aveau să trăiască.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 290.

Poți să vezi vreo analogie între ce a vrut Domnul să facă prin poporul Israel și ce vrea să facă prin intermediul bisericii noastre? Dacă da, care este aceea? Citește 1 Petru 2:9.

Joi, 29 aprilie „Îți voi face un nume mare”

„Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12:2).

7. În Geneza 12:2, Dumnezeu a făgăduit să facă numele lui Avraam mare, adică renumit. De ce ar face Domnul acest lucru pentru un păcătos, indiferent cât de ascultător sau de credincios ar fi acesta? Cine merită un „nume mare”? (Vezi Romani 4:1-5; Iacov 2:21-24.) Dumnezeu i-a oferit măreție lui Avraam pentru câștigul lui personal sau a avut un scop mai înalt? Explică.

8. Compară Geneza 11:4 cu Geneza 12:2. Care este marea diferență dintre cele două pasaje? În ce fel un pasaj reprezintă „mântuirea prin fapte”, iar celălalt, „mântuirea prin credință”?

Oricât de mult s-ar baza planul de mântuire pe lucrarea lui Hristos în dreptul nostru, noi, în calitate de beneficiari ai harului lui Dumnezeu, suntem implicați în el. Avem un rol de îndeplinit. Libera noastră alegere iese în relief. Tragedia veacurilor, bătălia dintre Hristos și Satana, încă se desfășoară în și prin noi. Atât oamenii, cât și îngerii privesc la ce se întâmplă cu noi în cadrul luptei (1 Corinteni 4:9). Așadar, cine suntem, ce spunem, ce facem, departe de a nu avea nicio importanță dincolo de sfera noastră imediată, au implicații care, într-un anumit sens, reverberează în întregul univers. Prin cuvintele, prin faptele și chiar prin atitudinile noastre, putem să-I aducem slavă Domnului care a făcut atât de mult pentru noi sau putem să facem de rușine numele Lui. Astfel, când i-a spus lui Avraam că avea să-i facă un nume mare, Domnul nu a avut în vedere ceea ce au în vedere oamenii atunci când se gândesc la un nume mare. Caracteristicile care determină ca un nume să fie mare în ochii lui Dumnezeu sunt caracterul, credința, ascultarea, umilința și dragostea față de alții; acestea, deși sunt respectate adesea de oameni, de obicei nu sunt considerate și determinante în a face numele cuiva mare.

Gândește-te la oameni care au nume „mari” în lumea de azi, fie ei actori, politicieni, artiști, bogați etc. Ce anume i-a făcut renumiți? Compară faima lor cu măreția lui Avraam. Ce ne spune aceasta despre cât de pervertit este conceptul lumii cu privire la măreție? Cât de mult influențează atitudinea aceasta a lumii noțiunea noastră despre măreție?

Vineri, 30 aprilie Un gând de încheiere

„N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avraam și sacrificiul ce se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. [...] Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nicio întrebare de pus în legătură cu țara făgăduinței [...] Dumnezeu a vorbit, și slujitorul Său trebuia să asculte; locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 126.

Citește Evrei 11:9,10,13-16. Aceste versete arată clar că Avraam și ceilalți patriarhi credincioși au văzut Canaanul ca pe un simbol sau ca pe o umbră a căminului final al poporului răscumpărat al lui Dumnezeu. În contextul păcatului, nu este posibil un cămin permanent. Viața este trecătoare, ca un „abur care se arată puțin și apoi pierе” (Iacov 4:14). Ca urmași ai lui Avraam, trebuie să înțelegem că nici noi „nu avem o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare” (Evrei 13:14). Certitudinea vieții viitoare cu Hristos ne menține statornici în această lume a schimbării și a decăderii.

Rezumat: Făgăduințe! Cât de prețioase sunt ele pentru cel care crede! Se vor împlini? Credința răspunde: Da!

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Zaharia 7-13

1. Cine și de ce „s-a aprins de o mare mânie”?
2. Completează textul: „Iată ce trebuie să faceți”
3. Despre ce anume scrie că „mint și mângâie cu deșertăciuni”?
4. Unde scrie: „Lovește pe păstor și se vor risipi oile”?

Evangelizare, Secțiunea 13, subcapitolul „Îndepărtarea prejudecăților”

5. Ce sfat ni se dă în privința celor care au prejudecăți puternice împotriva adevărului?